

говарятъ сѣното, отправи се съ нетърпеливи стѣпки къмъ госта.

Голѣмитѣ му черни очи живо блестяха връзъ хубавото, мургаво лице. Той стисна рѣка на болярина, силно, съ свѣтнало лице, пошѣпна:

— Какъ се боя за тебе, Добромире... Добре си ми дошелъ. Ама тукъ те дирятъ подъ листо и подъ камъкъ.

Гостътъ махна съ рѣка.

— Нѣмамъ вѣра въ никого. Искахъ навсѣкжде лично да предамъ думата. Затова дойдохъ.

Двамата се изгледаха дълбоко въ очитѣ.

— Е? — попита само кратко войводата.

— Деньтъ е вече опредѣленъ. Гергьовдень. Щомъ пукне пролѣтъ, орѣжията ще почнатъ да се пренасятъ презъ Истѣра. Нѣколко недѣли преди бунта — ако съмъ живъ до тогазъ — ще мина пакъ. А тука, какъ сте?

— Тукъ всичко е наредъ. Колкото и да ме следятъ, пакъ си вършимъ каквото трѣбва. Катепанътъ на властелското кале е вече нашъ.

Двамата седнаха подъ асмата. *Лозинката* Стариятъ дойде при тѣхъ, поздрави госта.

— А ти? Кога тръгвашъ? — продължи Радулъ. — У насъ ли ще пренощувашъ? Мамо, — обърна се той къмъ кѣщи — приготи нѣщо, по-бързо, че гостътъ ни може да не е хапвалъ скоро... Хе — тамъ отъ новото брашно омѣси набърже прѣсна пита, тегли врата на нѣкое пиле — изведнѣжъ той пресѣче думитѣ си.

Лицето му стана сиво, кораво като камъкъ. Той не можеше да свали очи отъ низката каменна ограда, задъ която се виждаше виещия се и чезнецъ въ далечината друмъ.

По него препускаха въ лекъ раванъ дружина конници.

— Царски стрелци... — едва успѣ да продума съ задушень гласъ.

Добрмиръ бавно се извърна. Лицето му не се промѣни. На портата застана бледъ като платно Драганъ.